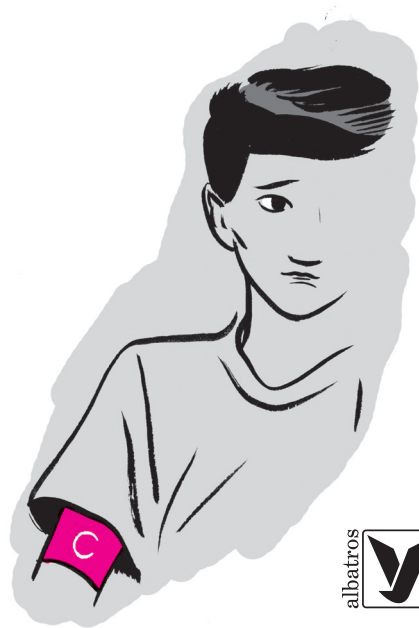

ZUZANA MAJÍČKOVÁ
**FOTBALOVÝ
SEN**

ALBATROS

ZUZANA MAJÍČKOVÁ
**FOTBALOVÝ
SEN**

ZUZANA MAJÍČKOVÁ
FOTBALOVÝ
SEN

Ilustroval Jiří Grus

ALBATROS

© Zuzana Majíčková, 2012

Illustrations © Jiří Grus, 2012

ISBN 978-80-00-03004-3

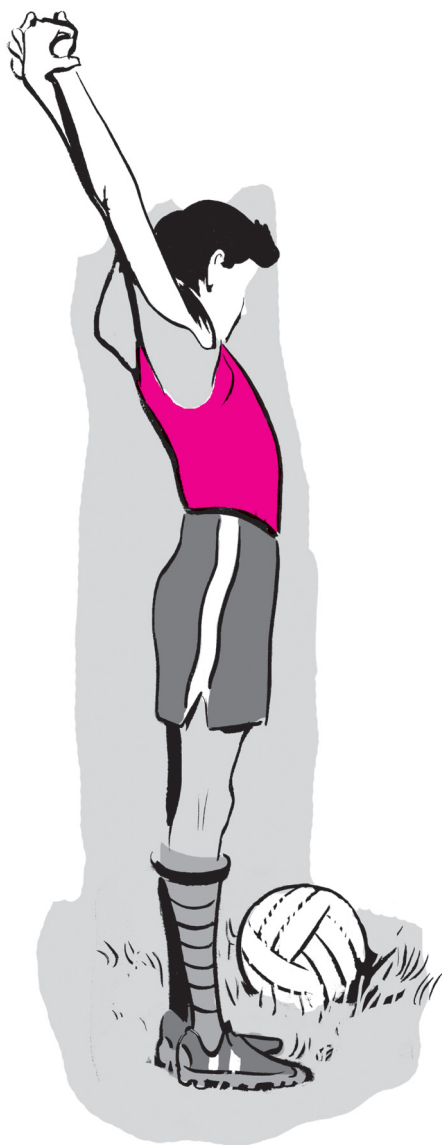
Nový tým

Slunce už pomalu zapadalo za obzor, když trenér vykřikoval do ticha, přerušovaného jen funěním zmožených chlapců, poslední pokyny:

„Deset kliků, ale jedem, pánové, nikdo to neodflákne!“

„Sklapovačky, Jirko, zvedni to svý líný tělo!“

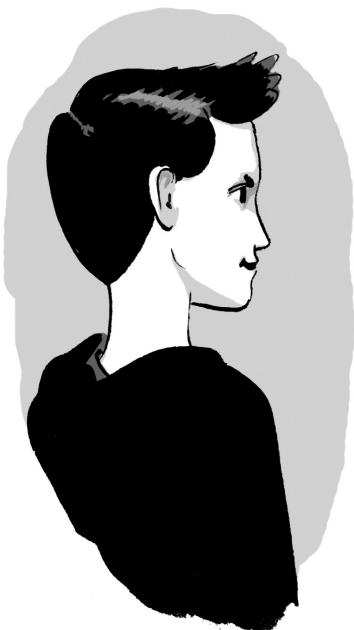

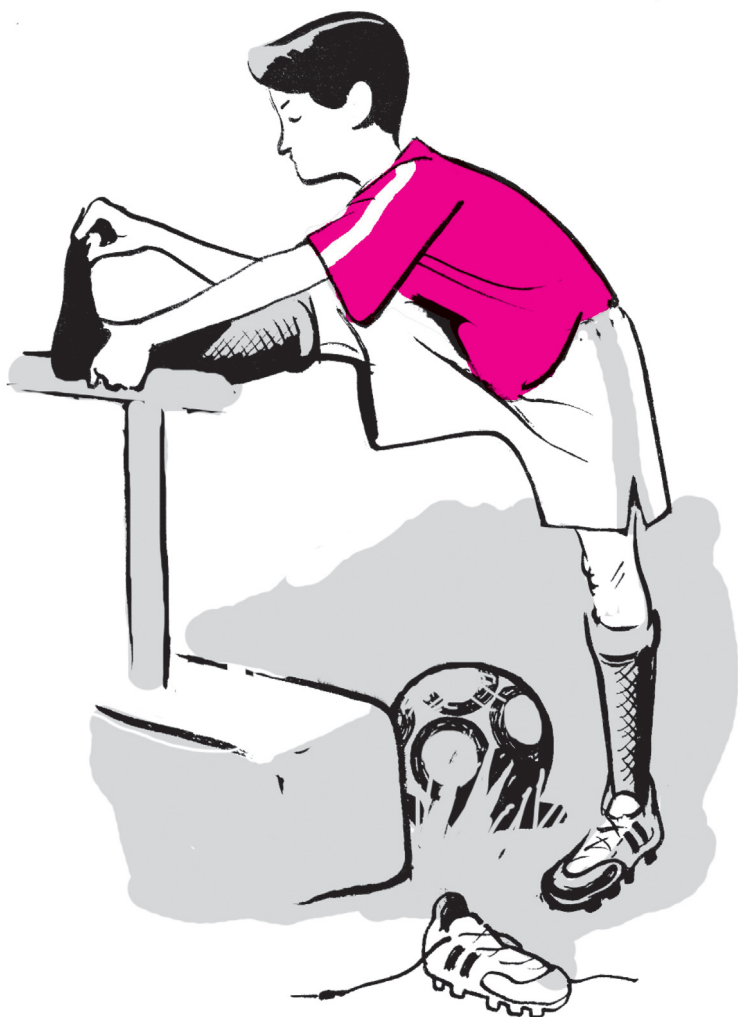

„Výklus a spočítat míče, do té doby nikdo neodchází!“
Vojta si sundal propocenou mikinu a spokojeně se protáhl. Měl za sebou další trénink v novém týmu a nemohl být šťastnější. Trenér se sice jevil jako prudeš, ale na trénincích aspoň pořádně makají, o čemž v minulém klubu

nemohla být řeč. Scházejí se na podolském hřišti třikrát týdně a za první měsíc ani jednou nevynechal. Kluci vypadají docela sympaticky, ale Vojta je stejně nejradši sám. Teď je spokojený sám se sebou, příjemně unavený a těší se domů na večeri. Pak si udělá úkol na angličtinu a půjde spát, má toho pro dnešek dost.

Zamyšleně si opřel nohu o zábradlí a předklonil se k natažené špičce. Nikdy se nezapomínal po výkonu protáhnout, to mu říkával už jeho dědeček, když ho ještě jako malého špunta vodíval na první tréninky. Koupil mu takové ty úplně obyčejné kopačky, plátěné se žlutými pruhy po stranách, které měl Vojta moc rád. Vždyť se v nich zezačátku producíroval i doma před zrcadlem, napařoval se a sledoval, jak se mu špička měkce ohýbá. Střílel imaginárním míčem jeden gól za druhým a táta se mu smál, jakého má doma fotbalistu. Pošťuchoval ho,

tahal ho za triko, podrážel mu nohy a nakonec ho vždycky objal kolem hubeného tělíčka a švihl s ním na postel. Vojta se smál a křičel, že to je faul, ať to rozhodčí kouká zapískat, že to neplatí, když vtom vešla mamka a zavolala je k jídlu.

„Ty jsi přišel z Tábora, vid’?“ přerušil jeho vzpomínání Petr. Vojta si ani nevšiml, že se mezitím posadil vedle něj, tolik se do svých vzpomínek ponořil.

„Ze Sezimova Ústí, to je hned vedle, proč se ptáš?“ odpověděl Vojta, myšlenkami stále u těch plátěných kopaček se žlutými pruhy.

„Ale nic, jen jsme se o tom s klukama dohadovali. No vidíš, byl jsem nejbliž. A proč jsi šel do Prahy? To se ti tam už nelíbilo?“

„Musel jsem, mě se nikdo neptal, co chci a co nechci.“

„Aha, no tak to je blbý. Ale uvidíš, tady se ti bude líbit. Mě by z Prahy nikdo nedostal, tady se furt něco děje. A hlavně u nás v týmu, stačí se trochu rozkoukat a nebudeš se stačit divit. Třeba tamhle Jirka, toho už sis asi všiml, tak ten je línej jak prase. Co může, to ošidí, občas už jen tak z principu, aby se o něm neřeklo, že je poctivej. To totiž nesnáší. Schválně, zkus ho někdy naštvat, stačí mu říct, že nic neodflákne. To on pak vylítne úplně rudej a chce ti dát pěstí. Ale smutný je, že on by ošulil i tu ránu pěstí, on fakt nic neudělá pořádně. Nebo tamhle Pepa. Ten je zase poctivej až moc, ale úplný nemehlo. Anti-talent na entou. Ten ti...“

Vojta přestal poslouchat. Neměl rád, když někdo moc mluvil. Však on ty kluky pozná sám. Ten Petr je teda horší než holka, hrozná drbna.

Zul si kopačky a šel po měkkém trávníku pomalu ke kabinám. Stébla pokosené trávy ho lechtala na bosých chodidlech a on si vychutnával každý krok. Vedle něj Petr pořád něco blábolil, on ho však vnímal jen útržkovitě, z dálky. Šatny před ním svítily žlutou barvou a on se těšil do sprchy. Pak jen stačí seběhnout z kopce dolů a je doma. Doma... I po několika měsících mu ještě dělalo